

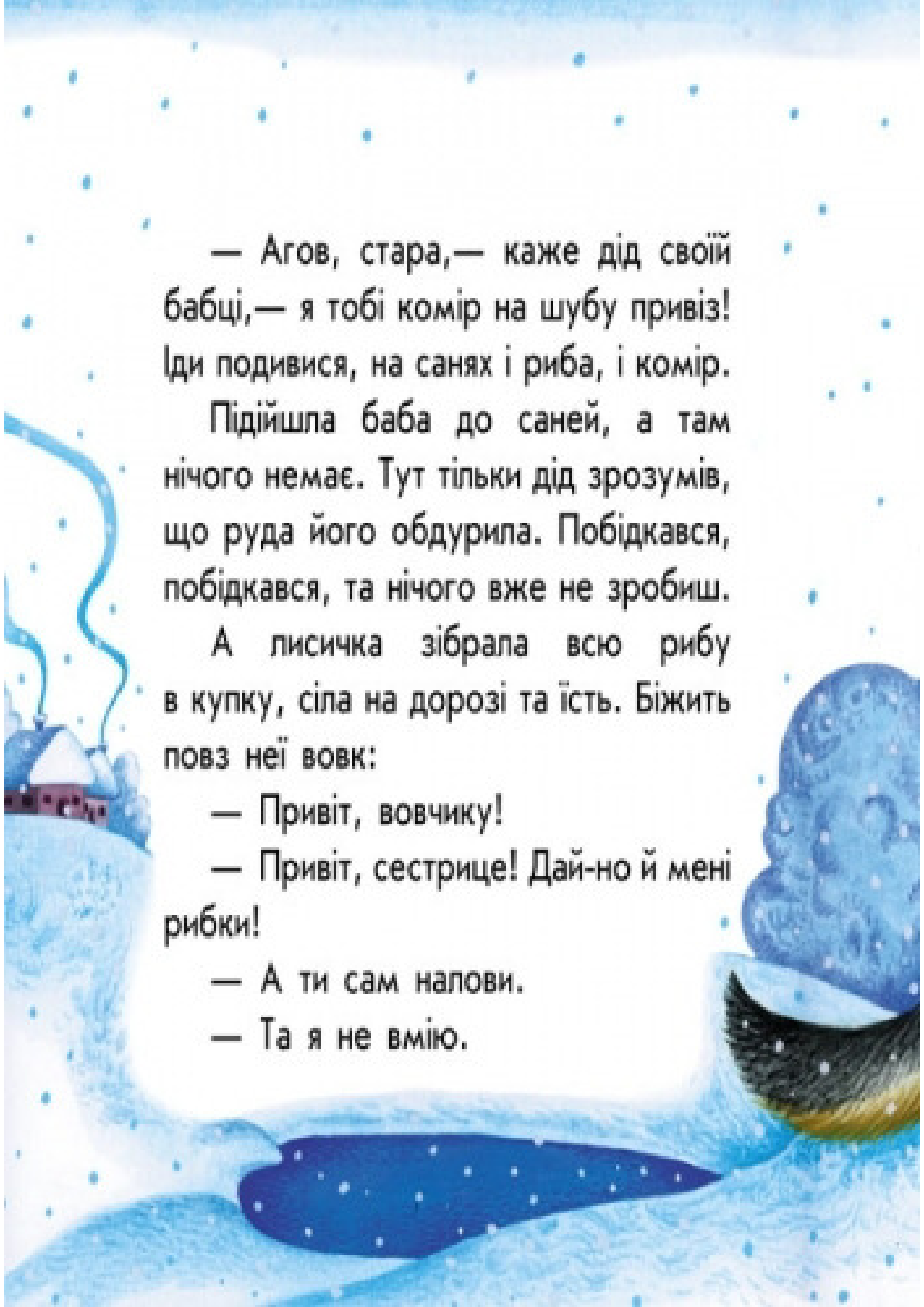
Жили собі дід та баба. Одного разу каже старий:

— Ти пироги печи, а я поїду рибу ловити.

Наловив дід риби повні сани та й поїхав додому. Ось їде він і бачить: лежить лисиця на дорозі. Дід підійшов до лисички, а вона не ворухиться, лежить, як нежива.

Взяв він руду, поклав на сани, а сам пішов попереду.

А лисиця влучила час і почала викидати потихеньку рибу з саней. Так по рибці та й по рибці викинула все, а сама втекла.

— Агов, стара,— каже дід своїй бабці,— я тобі комір на шубу привіз! Іди подивися, на санях і риба, і комір.

Підійшла баба до саней, а там нічого немає. Тут тільки дід зрозумів, що руда його обдурила. Побідкався, побідкався, та нічого вже не зробиш.

А лисичка збрала всю рибу в купку, сіла на дорозі та їсть. Біжить повз неї вовк:

— Привіт, вовчику!

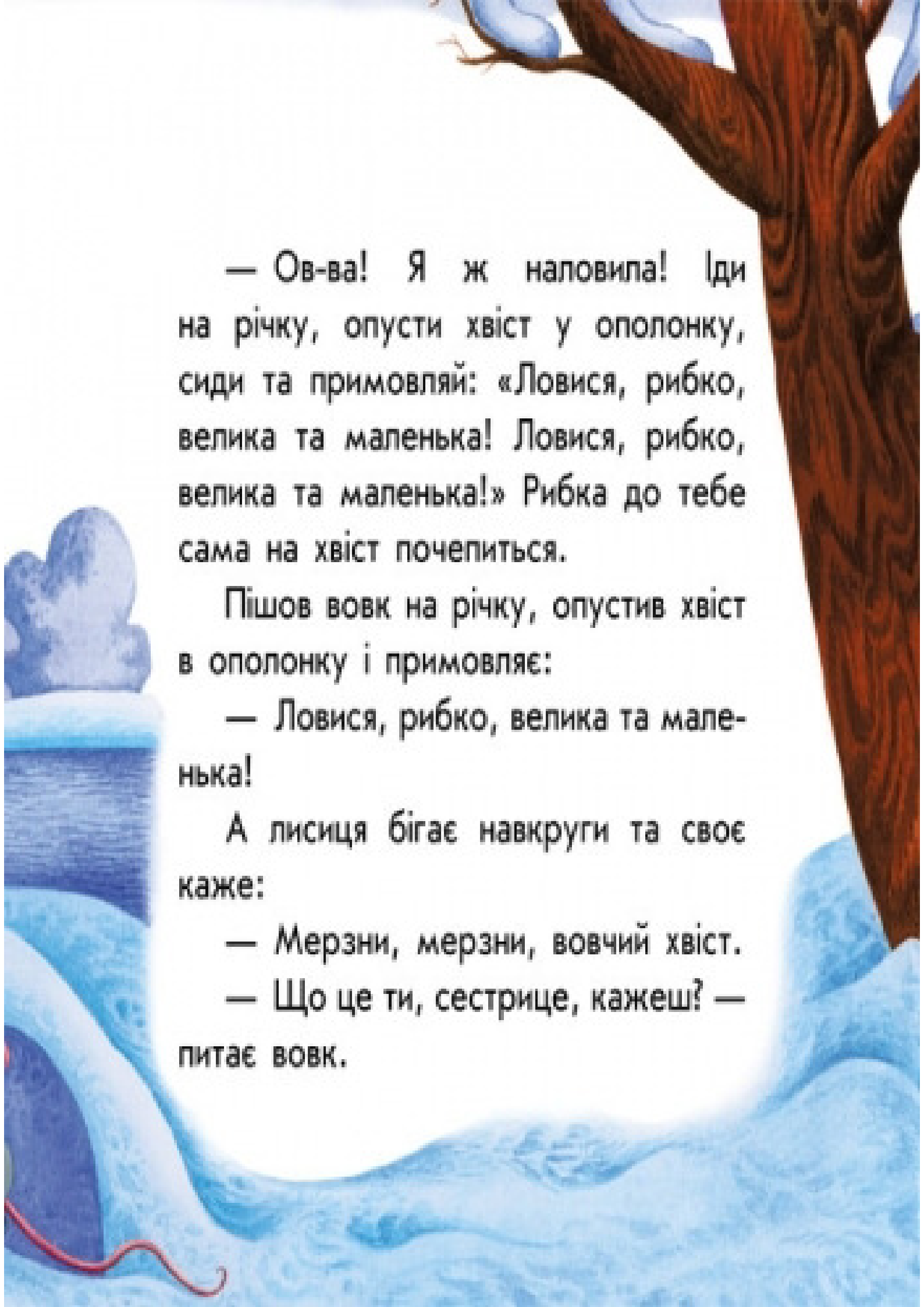
— Привіт, сестрице! Дай-но й мені рибки!

— А ти сам налови.

— Та я не вмію.

The illustration shows a winter scene. On the right, a large, dark brown tree trunk with some snow on its branches stands against a white background. On the left, a blue river flows, with a large, light blue rock formation in the background. In the bottom left corner, a red fox's tail is visible, curled up. The text is centered on the page.

— Ов-ва! Я ж наловила! Іди на річку, опусти хвіст у ополонку, сиди та примовляй: «Ловися, рибко, велика та маленька! Ловися, рибко, велика та маленька!» Рибка до тебе сама на хвіст почепиться.

Пішов вовк на річку, опустив хвіст в ополонку і примовляє:

— Ловися, рибко, велика та маленька!

А лисиця бігає навкруги та своє каже:

— Мерзни, мерзни, вовчий хвіст.

— Що це ти, сестрице, кажеш? — питає вовк.